

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 532/2026
07.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и др., због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Милоша Божића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 133/23 од 12.12.2025. године (став I) и Вишег суда у Ваљеву Кж1 9/26 од 02.03.2026. године (став I), у седници већа одржаној дана 07.05.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Милоша Божића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 133/23 од 12.12.2025. године (став I) и Вишег суда у Ваљеву Кж1 9/26 од 02.03.2026. године (став I), у делу који се односи на окривљеног ББ, док се исти захтев, у делу који се односи на окривљеног АА, **ОДБАЦУЈЕ**, као неблагоприятен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици К 133/23 од 12.12.2025. године, у ставу првом, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени на казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, које ће издржати по правноснажности пресуде у просторијама у којима станују, без примене електронског надзора, а које просторије не смеју напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција и одређено је да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусте просторије у којима станују, одредити да окривљени остатак казне издрже у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом обавезани су окривљени АА и ББ да солидарно плате трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити посебни решењем, као и да суду на име паушала плате износ од по 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Ставом другим, наведене пресуде, окривљени ВВ, на основу одредбе члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. Кривичног законика и два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика у стицају са два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика.

Трошкови кривичног поступка у односу на окривљеног ВВ падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1 9/26 од 02.03.2026. године, у ставу првом, одбијене су као неосноване жалбе окривљених АА и ББ и њиховог браниоца, адвоката Милоша Божића и пресуда Основног суда у Мионици К 133/23 од 12.12.2025. године (став I) је потврђена. Другим ставом изреке наведене пресуде, усвајањем жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Мионици укинута је пресуда Основног суда у Мионици К 133/23 од 12.12.2025. године, у ставу II тачка 1. и списи предмета су у том делу враћени првостепеном суду на поновно суђење, док је трећим ставом изреке другостепене пресуде, поводом жалби приватних тужилаца АА и ББ и њихових пуномоћника, а по службеној дужности, преиначена првостепена пресуда, у ставу II тачка 2. и према окривљеном ВВ, на основу одредбе члана 422. тачка 3) ЗКП одбијена је оптужба, због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика у стицају са два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика и одређено је да трошкови кривичног поступка, по приватној тужби приватних тужилаца АА и ББ, падају на терет буџетских средстава суда, а приватни тужиоци су ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени на парницу.

Против става I наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Милош Божић, због повреде одредбе члана 16. став 1. и 5 и чланова 85. до 90. ЗКП и погрешне примене одредбе члана 33. Кривичног законика, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине одлуку донету по редовном правном леку и предмет врати на поновну одлуку другостепеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао да је предметни захтев за заштиту законитости у делу у коме је поднет у односу на окривљеног ББ, неоснован, док је у делу који се односи на окривљеног АА, неблаговремен.

Адвокат Милош Божић, у поднетом захтеву за заштиту законитости, у делу који се односи на окривљеног ББ, иако формално не означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, изнетим наводима суштински указује да се побијане пресуде заснивају на незаконитом доказу, наводећи да је окривљени ВВ током поступка саслушан у својству окривљеног пред јавним тужиоцем и пред судом, а да при том није испитан у измењеној процесној улози – у својству сведока, због чега се према ставу браниоца, његов исказ није могао користити као доказ против саокривљеног ББ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета произилази да је окривљени ВВ током поступка саслушан у својству окривљеног пред надлежним јавним тужиоцем и пред судом, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. Кривичног законика, које му је стављено на терет оптужним актом ОЈТ у Мионици Кт 24/22 од 12.12.2023. године и због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика у стицају са два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, која су му стављена на терет приватном кривичном тужбом приватних тужилаца АА и ББ од 27.04.2022. године, при чему је његово саслушање, по оцени Врховног суда, обављено у свему у складу са одредбама чланова 85. – 90. ЗКП, које уређују доказну радњу саслушања окривљеног. Имајући у виду да су окривљени ВВ и остали окривљени, током читавог поступка имали својство саокривљених у истом кривичном поступку, то по налажењу Врховног суда, његова одбрана представља законит доказ који је суд овлашћен да цени у склопу свих осталих изведених доказа, док околност да окривљени ВВ, није испитан у својству сведока, супротно наводима браниоца, не чини његов исказ незаконитим доказом, будући да лице које у конкретном поступку има својство окривљеног, не може истовремено имати и процесно својство сведока.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да се, неосновано у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, истиче да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости, у делу који се односи на окривљеног ББ, бранилац суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, оспоравајући правилност и потпуност разлога датих у побијаним пресудама, као и оцену доказа у смислу члана 16. став 1. и 5. ЗКП. Међутим, како повреде наведених одредби, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, то се, Врховни суд се у разматрање и оцену истих, није упуштао.

Врховни суд се, сходно одредби члана 489. став 1. ЗКП, није упуштао ни оцену навода браниоца, изнетих у односу на окривљеног ББ, а којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 33. Кривичног законика, имајући у виду да у захтеву није конкретизовано у чему се наведена повреда закона састоји, нити су изнети разлози који би упућивали на погрешну примену наведене законске одредбе, налазећи да захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП.

Када је у питању поднети захтев за заштиту законитости, у делу који се односи на окривљеног АА, Врховни суд налази да из списка предмета – повратнице, произилази да је окривљени АА, пресуду Вишег суда у Ваљеву Кж1 9/26 од 02.03.2026. године, примио дана 19.03.2026. године, па је последњи дан рока од 30 дана за подношење захтева за заштиту законитости, истицао протеком дана 18.04.2026. године (субота - нерадни дан), односно протеком првог наредног радног дана 20.04.2026. године.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је према пријемном печату Врховног суда, захтев за заштиту законитости поднет електронски дана 21.04.2026. године, дакле након протеча рока од 30 дана за подношење овог ванредног правног лека, прописаног чланом 485. став 4. ЗКП, то је Врховни суд предметни захтев за заштиту законитости, у делу у коме је поднет у односу на окривљеног АА, одбацио као неблаговремен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, и то у делу који се односи на окривљеног ББ, на основу члана 491. став 1. ЗКП, а у делу који се односи на окривљеног АА, на основу члана 487. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 4. ЗКП

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић